

یادداشت رهبر معظم انقلاب درباره شوق سفر حج

یادداشت رهبر معظم انقلاب درباره شوق سفر حج

رهبر معظم انقلاب اسلامی پس از مطالعه برخی کتاب‌ها یادداشتی در ابتدای آن می‌نویسند. این یادداشت‌ها برخی در نقد و بیان اشکالات موجود در کتاب‌هاست. بعضی هم در تعریف و تحسین نویسنده و نوشته‌اش.

سی و یک سال پیش و بعد از مطالعه کتاب «سفر به قبله» که سفرنامه حج هدایت‌آمیز و بهیودی است، حاشیه‌نویسه‌ای ایشان از جنس دیگری بود. متن ذیل دستخط دل‌نویسه‌ای است که در حال و هوای دلتنگی زیارت‌خانه خدا نوشته شده و به همراه تصویری از حضور حضرت آیت‌الله خامنه‌ای در مراسم حج در سال 1358 منتشر می‌شود:

«این کتاب مرا باز در شور و حال حسرت‌آلود زیارت‌خانه‌ی خدا و حرم رسول‌الله (ص) فرو برد. شور و حال و اشتیاقی که دیگر امیدی هم با آن نیست. تا به یاد دارم -از سالهای دور جوانی- هرگز دل خود

را از آتش این اشتیاق، رها نیافته ام. اما حتی در دوران سیاه اختناق که هر روحانی بامعرفت و بی معرفتی، با رغبت و یا حتی از سرسیری، آسان می تواند در خط حج قرار بگیرد .. و من نمی توانستم! یا بهتر بگویم: هیچ حمله دار و رئیس کاروانی از ترس ساواک شاه، نمی تواند و جرأت نمی کرد نام مرا در فهرست حاجی های خود -چه رسد به عنوان روحانی کاروان- بگذارد. بله، حتی در آن دوران سخت هم دلم از امید زیارت کعبه و بوسه زدن بر جای پای پیامبر(ص) در مکه و مدینه، خالی نمانده بود .. و این امید، اگرچه با حج ده روزه ای سال 58 که به فضل شهید محلاتی قسمت شد، برآورده گشت، اما آتش آن شوق سوزنده تر و مشتعل تر شد .. در سالهای ریاست جمهوری چشم امید به پس از آن دوران دوخته بودم .. اما امروز ..؟ شور و اشتیاقی بی سکون و امیدی تقریبا فرو مرده .. تنها تسلا به خواندن اینگونه سفرنامه ها یا شنیدن آنها است که خود باز افزایشده ای شوق نیز هست.

این کتاب، شیرین، موجز، با روح و هوشمندانه نوشته شده است. زیارت قبول! عزیز نویسنده! زیارت

قبول10/12/70

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

این کتاب سرا بزد در حال صحت است که زیارت خانه خدا هم بر آن
 فرود بود. سر در حال و پیشانی که کبریه هم با آن نیست. تا به یاد دارم - که
 سالها در جوانی - در نزول خون از آنتر این اشیا، در سیاق و سباق، اما حق
 ز دوران سواد خنق که ^{رو عا} با معرفت و با معرفت و با از سیرت
 آن می ترسید در خط جمع قرار ببرد. و من ترسیدم! یا بهتر بگویم: هیچ
 علم در روزگار روزگار از ترس سادگی نه. ترسیدم در جهات نمی گردانم مراد
 ترسیدم همانی که ترسیدم - چه رسد به عزت و عفت کاروان - بگذارم. لب و حس سید
 آن زمان که جمیع دلم از امید زیارت کبر و در سه زان بر جای پای سید
 بود که سید، خالی گمان بود. و این امید از صبح سده سی سال ۵۸
 که به فخر سید محمدتقی قسم شد، بر آوردنت. اما آن آن ترس از آن
 و منتظر ترسید. و سالها ریاست هم به ما چشم امید به پدر آن جوان و خوش
 بوم - اما امروز -؟ سر در پیشانی که سکران و سیدی تقریباً خود مریه

این کتاب در روزگار اینگونه است که گویا در خزان سیدی گریه می کند
 و زیارت قبلاً عزیز تر است از زیارت کبریا
 ۱۳۰۲ هجری قمری

